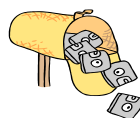

20^e jaargang nr. 2, augustus 2018

	<u>Pag</u>
Inhoudsopgave	
Van de voorzitter	2
Activiteitenkalender	4
Groen of blauw Pabero-nieuws	5
Personalia	6
Komen en gaan	8
Introductie nieuw redactielid	9
Afscheid Gerrit Odink	10
Nieuwe regels betreffende de privacy	10
Jubileumvaartocht naar Willemstad	11
Natuurwandeling Voornes Duin	16
Excursie Maeslandkering	19
Promotie Pabero fietsen	21
Klaverjassen en bridgen	23
Mijn loopbaan versie 3.0 (deel 2)	24
Mijn werkzame leven deel 3	34
Abracadabra	52

Kopij aanleveren vóór 1 februari 2019 bij het redactieadres (zie colofon), bij voorkeur per e-mail met een word of txt-bijlage zonder bijzondere opmaak (in platte tekst).

U kunt kopij uiteraard ook per brief inleveren.

Van de voorzitter

Beste leden van PaBeRo, vrienden,

Het is alweer augustus de tijd gaat snel. Tijd voor PaBeRo-nieuws, 20^e jaargang nr.2, 2018.

De zomer is dit jaar vroeg begonnen. Dit bleek al tijdens de eerste activiteiten. De Natuurwandeling Voornes Duin, de Jubileum-excursie/ vaartocht naar Willemstad en de Stadswandeling en Museumbezoek Hoek van Holland, werden mede hierdoor een groot succes. Daarnaast zijn klaverjassen/bridgen en niet te vergeten het bowlen activiteiten die in trek zijn bij onze leden. Zoals bekend worden activiteiten georganiseerd door een of twee commissieleden.

Het is goed dat regelmatig 'jongere' leden de plaats innemen van al langer functionerende bestuursleden of commissieleden. Inmiddels zijn er al wat wijzigingen geweest. Welke dat zijn wordt elders in dit Pabero-nieuws bekend gemaakt.

De Commissie Lief & Leed is afhankelijk van de medewerking van alle leden van PaBeRo waar het gaat om het aanmelden van zieken en leden die aandacht nodig hebben. Dit vraagt de inzet en aandacht van ons allemaal voor elkaar.

Het werven van nieuwe leden is met het invoeren van de nieuwe privacywet lastiger geworden. Namen en adressen van dienstverlaters worden niet meer doorgegeven.

Ank Nieuwschepen en Teo Oortman zullen op korte termijn met een voorstel komen om deze werving toch een goede kans van slagen te bieden.

Om alle activiteiten goed en regelmatig te kunnen organiseren en uitvoeren is het noodzakelijk dat er voldoende commissieleden beschikbaar zijn die dit op zich willen nemen.

Aanvulling is, door het soms onverwachte verloop, al vroegtijdig noodzakelijk.

Als gevolg van de door de DG toegepaste bezuinigingen heeft het bestuur zich helaas genoodzaakt gezien de leeftijd voor het in aanmerking komen voor een kerstpakket weer 80 jaar te laten zijn.

Momenteel zijn er, naast commissieleden, ook leden nodig die de tot nu toe jaarlijks verstrekte kerstpakketten bij hun 'oud' collega's willen bezorgen.

De kerstpakketten zijn beschikbaar rond de eindejaarsvergadering, dit jaar 19 december. De pakketten moeten uiteraard voor de Kerst bezorgd zijn.

Op dit moment zijn er drie vacatures.

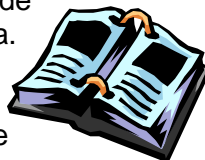
Wilt u voor de Kerst nog 'oud' collega's opnieuw ontmoeten of hen leren kennen, en hen dan verrassen met een kerstpakket, **meldt u dan aan bij de ledenadministratie, Alie Schoneveld-Verhaar (E-mailadres: ledenadministratie@pabero.nl of telefoon: 010-220 48 96.**

Ik wens allen die nog op vakantie gaan een goede vakantie en een behouden huiskomst. Degenen die de vakantie er al op hebben zitten nog veel zonnige en met het huidige weer bijna tropische dagen hier in Nederland. Voor degenen die de zorg op zich hebben genomen van een soms omvangrijke 'veestapel' zoals, honden, katten, cavia's en konijnen (er zijn nog veel meer huisdieren), sterkte en succes voor dier en mens! Blijft natuurlijk de zorg van alle gepensioneerden voor al onze gepensioneerde collega's zeker zij die niet meer kunnen deelnemen aan de georganiseerde activiteiten. Stuur hen die je kent een kaartje, of waag er een belletje aan. Kan alleen maar goed uitpakken! PaBeRo, alle draait om de collega's!

Met hartelijke groet,
Ab Versteeg, voorzitter

Activiteitenkalender

Voor de komende maanden staan de volgende activiteiten op het programma. Uiteraard is iedereen van harte welkom, in het bijzonder de nieuwe leden. Wilt u meer informatie over bepaalde activiteiten: bel de desbetreffende contactpersoon, zie colofon.

2018

Wo 19 sept. Bestuursvergadering.
Wilt u iets inbrengen in deze vergadering dan kunt u dit doen door een bericht te zenden aan de secretaris voor 16 december.

Wo 19 dec. Eindejaarsbijeenkomst.

Diverse data Klaverjassen / Bridgen.
Zie het stukje elders in dit Pabero-nieuws.

Di 13 nov. Bowling.

Het bowlen vindt plaats in Bowling Atoll, Cor Kieboomplein 509, aanvang 11.30 uur tot 13.30 uur. Goed bereikbaar met tramlijn 23, uitstappen bij het Feyenoordstadion.

Aanmelden bij Jan Blijleven, tel 0180-41 57 89, e-mailadres: jan.r@blijleven.eu of bij Linie Snoek, tel 010-422 25 07, e-mailadres: bramlinie@telfort.nl

De kosten baanhuur en schoenen zijn voor rekening PaBeRo.

Jaarlijks worden twee bowlingmiddagen georganiseerd. Anders dan bij andere activiteiten krijgt u voor de bowlingmiddagen geen persoonlijke, schriftelijke uitnodiging. U kunt zich rechtstreeks telefonisch of per e-mail aanmelden.

Di 15 jan. 2019

Laatste dag aanleveren kopij
PaBeRo-nieuws 2019-1

Groen of blauw Pabero-nieuws

Al enige tijd blijkt dat voor wat betreft de rubrieken in ons blad er een overmaat aan artikel is die betrekking hebben op de douane. Het kan zijn dat wij ons ten onrechte zorgen maken over de mate waarin de leden die geen douane achtergrond hebben belangstelling hebben voor deze artikelen. Maar we denken toch dat het aardig zou zijn als er meer artikelen waren die betrekking hebben op de blauwe kant van de belastingdienst.

Vandaar een oproep van de redactie aan de leden van Pabero die geen douane achtergrond hebben om ook eens een belevenis op te schrijven en die aan de redactie op te sturen ter publicatie.

Het kan niet zo zijn dat wat zij meegemaakt hebben minder interessant zou zijn dat de verhalen van de douane mensen.

Er moet voorkomen worden dat Pabero-nieuws een groen blaadje wordt, ook al zijn er waarschijnlijk leden die best belangstelling hebben voor een groen blaadje

Personalia

*I*hans kan ik u melden dat het aantal leden van onze vereniging **844** is. Afgelopen halfjaar hebben wij onderstaande leden als nieuw kunnen noteren. We hopen ook hen spoedig tijdens één van onze activiteiten persoonlijk te mogen ontmoeten.

Dhr. B. van Soest
Mw. V.A. Hooftman
Dhr. F. Weeda
Spijkenisse

Brielle
Rotterdam

Sinds de uitgave van het vorige PaBeRo-nieuws, zijn de volgende berichten van overlijden bij het bestuur binnengekomen:

Mw. E. de Swart-van Krimpen, Geervliet
Overleden 24-01-2018 op 78-jarige leeftijd

Dhr. H.J. Hartendorp, Vlaardingen
Overleden 13-03-2018 op 83-jarige leeftijd

Dhr. B. Boer, Delft
Overleden 15-03-2018 op 91-jarige leeftijd

Dhr. H.J. Weeling, Rotterdam
Overleden 29-03-2018 op 68-jarige leeftijd

Mw. E. Roon-van der Priem, Barendrecht
Overleden 15-04-2018 op 80-jarige leeftijd

Dhr. F.H.G. Hersmis, Barendrecht
Overleden 23-05-2018 op 95-jarige leeftijd

Dhr. P. den Ouden, Rotterdam
Overleden 02-06-2018 op 95-jarige leeftijd

Dhr. C. Hutters, Rotterdam
Overleden 03-06-2018 op 81-jarige leeftijd

Dhr. J.W.M. Kreischner, Spijkenisse
Overleden 10-06-2018 op 81-jarige leeftijd

Komen en gaan

Er zijn zowel in het bestuur als in de redactie van Pabero-nieuws een aantal wijzigen opgetreden.

De belangrijkste verandering is de positie van Gerrit Odink.

Hij stopt als redactielid van Pabero-nieuws, als bestuurslid en als coördinator van de excursie commissie. Hij blijft aan als beheerder van de website.

Als bestuurslid wordt hij opgevolgd door Teo.J. Oortman. Teo gaat ook excursies organiseren, en hij wordt coördinator van de excursie commissie

In de reactie commissie van Pabero-nieuws wordt Gerrit opgevolgd door Ank Nieuwschepen-Holties.

Behalve de bovenstaande wijzigingen wordt ook voor lief en leed een ander lid aangesteld. Albert Hilderink was nog maar kort met deze werkzaamheden belast maar helaas moest hij zich wegens ziekte terugtrekken. Voor hem in de plaats komt Bregje Kloppert-Hoekstra.

Introductie nieuw redactielid

Ank Nieuwschepen zal met ingang van heden ons nieuwe redactielid zijn. Hieronder presenteert zij zichzelf.

Dag PaBeRo leden.

Binnenkort zult u mijn naam, Ank Nieuwschepen, tegenkomen in het Colofon van PaBeRo Nieuws. Ik neem namelijk het stokje over van Gerrit Odink als redactielid. Ik heb ruim 42 jaar bij de Douane en de FIOD-ECD gewerkt, in diverse functies. Ik ben ooit gestart als visiteuse in 1974, en destijds te werk gesteld in de Rotterdamse haven als één van de eerste vrouwen. Veel douanecollega's zullen zich dat nog wel herinneren. In 2016 heb ik, nadat ik ernstig ziek was geweest, mijn ontslag genomen als

bestuursondersteuner van de Directie Rijnmond en gebruik gemaakt van de zogenaamde Switch regeling. Inmiddels ben ik goed hersteld en heb ik vrijwilligerswerk opgepakt bij Natuurmonumenten. Tijdens de laatste jaarvergadering van PaBeRo heb ik aangegeven dat ik ook wel iets wilde doen binnen onze vereniging. En zie, Gerrit zag mogelijkheden binnen de redactie. Vanaf nu zullen Ton en ik ons inzetten om u zo goed als mogelijk te informeren over onze vereniging, op welke manier dan ook.

Afscheid Gerrit Odink

In de rubriek komen en gaan is al aangekondigd dat Gerrit Odink een aantal van zijn functies binnen de vereniging gaat neerleggen.

Dat zullen we zeker merken. Gerrit heeft altijd met veel verve invulling gegeven aan de coördinatie en organisatie van activiteiten, en hij is een scherp redacteur gebleken van ons blad en de website. En hij heeft veel kennis van de gang van zaken binnen onze vereniging. Op die manier heeft hij aan een groot aantal zaken in de vereniging gestalte gegeven. Mede dankzij hem zijn veel evenementen een succes gebleken. Laten we hier overigens vooral niet vergeten om de inbreng van Marjo te vermelden. Wij weten dat zij Gerrit met veel zaken heeft geholpen. Wij hopen dat jullie nog lang deel zult uitmaken van onze vereniging, en we zullen zeker niet schromen, indien nodig, jullie te raadplegen. Gerrit en Marjo, heel erg bedankt voor al jullie inspanningen! .

Nieuwe regels betreffende de privacy

Het zal weinigen zijn ontgaan dat er nieuwe regels betreffende privacy in werking zijn getreden.

Het een en nader heeft ook invloed op de artikelen die door ons in Pabero-nieuws worden opgenomen.

Wij stellen ons voor op de volgende wijze met deze materie om te gaan.

Als u de redactie op de hoogte brengt van welke informatie dan ook gaan wij er van uit dat u akkoord gaat met publicatie, onder vermelding van uw naam.

De rubriek personalia in Pabero-nieuws blijft zoals die nu is alle nieuwe leden worden met naam en woonplaats vermeld en ook de leden die zijn overleden worden in deze rubriek opgenomen.

Jubileumvaartocht naar Willemstad

De redactie heeft twee verslagen van deze dag mogen ontvangen, van Albert Hilderink, en van Jan en Bep Meerman. Daar zijn we natuurlijk zeer verguld mee. Dank daarvoor, Albert, Jan en Bep! Maar omdat er veel overlappingsen waren heeft de redactie gemeend ze deels te moeten samenvoegen tot één verhaal.

Op 16 mei j.l. was het zover: een jubileumvaartocht van PaBeRo, deze keer naar Willemstad.

Het was rond 09.30 uur al erg druk op het haventje van Spijkenisse. Veel auto's maar ook fietsers en zelfs wandelaars. Hier werd ingescheept op het prachtige partyschip 'Marlina' van de rederij Fortuna.

Het weer zag er prima uit en we werden tijdens het aan boord gaan toegezongen door een soort Surinaamse Elvis Presley, die ook wel wat weg had van Roy Orbison , gekleed in een wit kapiteinskostuum. Het sfeertje zat er dus gelijk gezellig in. Helaas hebben we daarna niets meer van deze zanger vernomen. Of hij nu tussen wal en schip terecht is gekomen of dat hij de (loop)plank heeft misgeslagen, we weten het niet??? We hebben hem in elk geval tijdens de vaartocht niet meer waargenomen en ook niet meer horen zingen.

Nadat eenieder zich had gemeld en een badge met naam en een envelop met 5 consumptiemunten had gekregen en een plaatsje had bemachtigd, werden om 10.00 uur de trossen losgegooid en voeren we door het zeer nauwe havenhoofd de Oude Maas op.

Door het Spui, langs het pontje van Hekelingen naar Nieuw Beijerland. Velen genoten, nu zagen ze het immers eens van een heel andere kant.

Heel snel werd een kopje koffie of thee met gebak geserveerd. We voeren verder naar het Haringvliet en kregen een heerlijke kop soep met ballen. Daarna kwam zoals gebruikelijk bij de Marlina een heerlijke lunch uit de buik van het schip naar boven. Altijd weer een prachtig gezicht en lekker! Vanuit de buik van het schip naar de gepensioneerde buikjes van de passagiers. Intussen naderden we de Haringvlietbrug, een fantastisch gezicht over deze enorme plas water.

Om ongeveer 13.30 uur meerden af aan de jachthaven van Willemstad. Tijdens het afmeren werden we opgeschrikt door het geluid of we door een torpedo werden geraakt. Maar voordat er paniek uitbrak en de aanwezigen naarstig naar de reddingsvloepen begonnen

te rennen, werd ons door de altijd

vriendelijke en ontspannen gastvrouw medegedeeld dat er een soort buffer uit de kadewal komt om het schip stabiel af te meren en soms gaat dat een beetje te hard. Maar we waren niet lek en er was zelfs geen deukje in het schip, dus konden we met een gerust hart de wal op om Willemstad te verkennen.

Willemstad een vestingstadje met vele mooie gebouwen en andere bezienswaardigheden. Mede door het prachtige weer werd er overal rondgewandeld en op bankjes gezeten en maar keuvelen. Om 15.30 uur was iedereen weer aan boord en werd het ruime sop weer gekozen.

Uiteraard niet dezelfde weg terug, want de kapitein koos ervoor om via Rotterdam terug te varen.

Na nog wat heerlijke hapjes en de nodige drankjes, was het alweer tijd om vanuit de buik van het schip een heerlijk warm en koud buffet naar boven te laten komen.

Nadat dit met veel smaak was verorberd, menig bordje werd wel twee of drie keer gevuld, was er nog een heerlijk toetje, in de vorm van ijs met slagroom.

Na een prachtige dag meerden we om ongeveer 19.30 uur weer af in de haven van Spijkenisse.

Uiteraard zeer goed georganiseerd, aan alles is en of wordt gedacht. PRACHTIG!

Albert, Jan en Bep Meerman.

Zo was dit het dan? Nee, dit was in het kort het reisverslag, maar wat het meeste plezier en gezelligheid van zo'n dag brengt is het zien en ontmoeten van oud-collega's. Het horen en vertellen van allerlei anekdotes, het zien hoe de mensen op zo'n dag genieten. Hoe hun fysieke en of mentale conditie ook is. Mensen in rolstoelen, met rollator, met zuurstoftankje, met stok, of gewoon er nog fit uitzien, iedereen geniet en dat is het meest mooie en positieve van zo'n dag.

En dan de vele gesprekken, van weet je nog en heb je die al gezien en vroeger toen?? Je moet er dan ook niet aan denken dat zoiets als deze dag vanwege het financiële plaatje zou moeten verdwijnen. Die geruchten doen de ronde. Ik zou dan ook degene die hier over beslist willen voorstellen eens zo'n dag mee te maken. Misschien dat hij of zij dan zal constateren dat er maar ergens anders op bezuinigd moet worden.

Velen die aan boord waren hebben 40 jaar of langer hun werkzaamheden verricht, velen van hen hebben dat gedaan voor een salaris waarvoor vele jongeren niet eens hun bed uitkomen in deze tijd. KOM OP ZEG!!!!!!

Zo dat is eruit en nu nog even positief afsluiten. Ik constateerde ook dat hoe lang een dienstgeleider ook is

gepensioneerd hij te allen tijde opmerkzaam zal blijven. Want toen ik voor de zoveelste maal naar het toilet ging (74 jaar en dan op het water een hele dag) en langs hem liep hoorde ik: “Moet je nu alweer pissen, Jan! “ Ik bedoel maar.

Nadat we naar huis reden en ik samen met mijn vrouw de dag nog eens door nam zei ik met een diepe zucht: “Wat een heerlijke dag, maar ik ben wel suf geluld!” Tot een volgende keer, met nogmaals dank aan de organisatie.

Jan Meerman.

Natuurwandeling Voornes Duin

Woensdag 25
April 2018

Het verzamelpunt was Paviljoen **De Meidoorn te Rockanje**

Hier genoten we van koffie met appeltaart en slagroom en zagen we vele bekende gezichten en ook veel nieuwe! Liefst 47 mensen wilden met ons mee wandelen.

Al snel had ieder kennis gemaakt en werden herinneringen opgehaald.

Van te voren hadden wij de route verkend, en een mooie tocht uitgezet. Toen wij de week ervoor nog een keer gingen kijken, bleek door hevige regenval een groot deel onder water te staan. Dat kan gebeuren bij duinvalleien.

De route werd aangepast met het gevolg meer zandpaden, wat de wandeling wat zwaarder maakte.

Ook moesten we het duin oversteken, wat een flinke klim en afdaling werd, zoals op de foto's te zien is. We raakten nog een groepje vrienden kwijt. En na telefonisch contact, bleek dat ze het ruiterspad zouden volgen, want een van hen wist de weg. Toen we het duin over waren, liepen we een helder blauwe zee tegemoet en de zon bleef maar stralen!

Weer werd het zwaar want het was net vloed geweest

en waar je normaal heerlijk langs het water wandelt op het harde strand, zakte je nu tot je enkels in het zachte zand en dat bleef tot aan het restaurant. Daar zaten de verloren vrienden al aan een lekker biertje! Na deze stevige wandeling van 6,3 km. was het heerlijk uitrusten tijdens de zeer goed verzorgde lunch , met een soepje vooraf en de traditionele

eigen gemaakte kroket van:

Salsa Beachclub te Rockanje Tweede Slag

Na de lunch verzamelden we op de boulevard, en kon de terugtocht van 6 km door de duinen beginnen. De meeste jassen gingen uit want er werd stevig doorgewandeld. We liepen door het Waterbos en namen weer een zandpad om droge voeten te houden. Hier kwamen we de bekende rode runderen tegen met hun jongen.

Door de hekjes kwamen we bij het Brede Water terecht. Bij het water zijn we niet wezen kijken, de meesten van ons hadden genoeg gewandeld! Uiteindelijk kwamen we weer uit bij de

Tenellapas. Waar de auto's stonden. Een mooi plekje om nog even een groepsfoto te maken van al die sportieve mensen! Hij was pittig maar we hebben het gefikst!

Frans en Els Kopenhagen
Commissie
Natuurwandeling

Foto's zijn te zien op de Pabero-
website

Excursie Maeslantkering

Na de lustrumviering van PaBeRo met het prachtige varen met de Marlina naar Willemsstad stond er nog een evenement op het programma. De excursie naar de Maeslantkering. Het was voor de schrijver van dit verslag niet mogelijk om bij de kering te komen. Na overleg met Ed en Andrea boden zij mijn vrouw en mij een lift aan vanaf NS Schiedam naar Hoek van Holland. Die lift had ik niet willen missen. De tocht ging exact langs de route die ik als jongeling fietste naar Hoek van Holland strand. Het deed mij de opmerking maken dat mijn dag al niet meer kapot kon, nostalgie in optie ma forma. Bij de Maeslantkering aangekomen werden we verrast met koffie en een heerlijke appelflap. Na de koffie naar de film over de bouw van dit laatste deel van de delta werken tussen Het Scheur en de Nieuwe-Waterweg. Daarna kregen we aan rondleiding langs en onder de kering. Wat voelt een mens zich klein onder de geweldige buizen, die nog niet zo lang geleden een opknopbeurt hadden ondergaan. De man vertelde vol verve over het nut van deze stormvloedkering. Gestelde vragen, hoe simpel (dom) voor wat mij zelf betreft), werden deskundig beantwoord. De kering is in 1997 in gebruik genomen en al enkele malen dicht gegaan. De laatste keer was dit jaar bij de zware storm op 3 januari. Omdat sluiting niet vaak voorkomt heeft men het peilniveau om te sluiten, verlaagd van 3 meter naar 2 meter 60. Overigens kan de kering een vloedgolf van 5 meter aan. Een geruststelling voor het achterland; zeker wanneer je zoals ikzelf de watersnoodramp van 1953 bewust hebt meegemaakt. Voor verdere technische zaken zou U eens kunnen googelen op internet. Het was voor ons een geweldige en leerzame rondleiding. Terug in het restaurant wachtte ons een heerlijke lunch met

verse broodjes en..... jawel de kroket. We waren nog niet klaar. Na de lunch vertrokken we naar Het Fort 1881 En eerlijk, daar had ik nog nooit van gehoord. Het fort is gebouwd in 1881 ter bescherming van de scheepvaart op de Nieuwe-Waterweg. De zware kanonnen zijn nooit gebruikt. In de tweede wereldoorlog hadden de Duitsers het bezet. Nu is het een museum en kun je er ook feesten organiseren Ook hier kregen wij een rondleiding. De wandeling ging door nauwe gangen en onprettige ruimten. Je moet zeker geen last hebben van claustrofobie! De forse gids was nors en duldde geen enkele inmenging in zijn verhaal. Ik kon hem slecht verstaan. Ik had zelf steeds zin om zijn geweldige bretels naar achter te trekken en daarna los te laten. Ondanks dit minpuntje was het een heel interessant bezoek om mee te maken. Je vraagt je af hoe men zo'n complex in 1881 heeft kunnen bouwen. Na afloop kregen we in het restaurant nog een drankje aangeboden en was deze bijzondere excursie voorbij. Bijzonder om dit mee te maken. En zó oud al geworden en het als echte Rotterdammer nog nooit gezien te hebben. Ed en Andrea waren ook deze keer weer heel creatief op dreef. Dank daarvoor en ook PaBeRo voor de geboden mogelijkheid.

André van Tiggelen

Tot slot: "|Voor de lift die wij hebben gekregen verzochten Ed en Andrea of ik dit verslag wilde schrijven".

Fietstocht 2018

Op 12 september 2018 staan we weer voor u klaar om een leuke dag vlakbij (?) huis te fietsen. Gaat u dit keer ook met ons mee? We gaan de oude Maasdijken van Midden-Delfland voor een deel fietsen. We vertrekken vanuit Maasland richting Maassluis en gaan dan over een nieuw aangelegd fietspad door de Oranjepolder. Wanneer het een beetje meezit kunnen we de proefritten zien van de metro, die ooit hier zal gaan rijden vanuit Rotterdam naar Hoek van Holland. Maanden geleden beloofde ze ons een metrolijn van strand naar strand. U fietst langs een deel van het tracé richting Hoek van Holland. En als we dan toch in Hoek van Holland zijn nemen we natuurlijk ook een stukje door de duinen. Na deze inspanning is het dan even goed uitrusten voor een eenvoudige lunch. We vervolgen onze weg dan om via 's-Gravenzande, Naaldwijk en Maasland terug te keren naar ons startpunt.

Heeft u de uitnodiging via de mail of per brief gemist en hebt u er ook zin in? Schrijf u dan zo snel mogelijk voor 30 augustus in. Voor de kosten hoeft u het niet te laten. Wij vragen aan u een bijdrage van € 8,50 per persoon. Maar, hoor ik u zeggen. Ik heb geen fiets of ik heb geen trekhaak op mijn auto! Geen probleem. Fietsen zijn

te huur in Maassluis, zowel met als zonder trapondersteuning. Vraag ons (telefoon 06 444 70 994) om het adres en de voorwaarden en wij bemiddelen met uw keuze van het vervoermiddel.

Voor de mensen die een fiets met trapondersteuning gebruiken stellen wij het op prijs dat zij niet vooraan, maar achter de echte trappers fietsen. Maximaal kunnen in verband met de veiligheid geen grotere groep dan 35 personen hebben. Dus wie het eerst betaalt heeft de meeste kans op deelname aan deze unieke fietstour

We verzamelen ons om 10:00 uur bij café 't Wapen van Maeslant, Kerkweg 42 in Maasland. Parkeren van auto's is aldaar niet mogelijk. Op loopafstand (of fietsen) zijn 2 parkeerplekken. De parkeerplaatsen liggen beiden bij de afslag 7 (Maassluis/Maasland) van de A20. Vanaf die parkeerplaatsen (\pm 200 meter) kunt u lopen of fietsen naar het startpunt waar we om 10:00 uur ons verzamelen. Na een kop koffie en of thee vertrekken wij dan tussen kwart over tien en half elf voor onze tocht.

Inmiddels hebben we al vele zomerse dagen achter de rug en verwachten we op 12 september ook goed fietsweer. Alleen code geel, afgegeven door de het KNMI kan ons nog tegenhouden!
Tot ziens op 12 september

De fietscommissie (Cees Arensman en Piet van der Aa)

Klaverjassen en Bridgen

Nu de tropische zomer 2018 achter ons ligt, worden de eerste voorbereidingen getroffen voor het nieuwe kaartseizoen. Voor de klaverjascompetitie spelen we acht rondes en op de laatste speeldag in mei 2019 wordt de winnaar bekend gemaakt.

Ook kennen we twee aparte kaartmiddagen. Een voor de Kerstprijzen en een voor de Paasprijzen. Dus bij elkaar opgeteld tien speelmiddagen.

Afgelopen seizoenen waren er weinig spelers om te bridgen. De overgebleven enthousiaste spelers zoeken nog leden voor het nieuwe seizoen.

De speeldata zijn:

27 september

11 oktober

8 november

6 december

10 januari

7 februari

7 maart

2 mei

Op 17 december 2018 wordt er gespeeld voor de Kerstprijzen en op 11 april 2019 om der Paasprijzen.

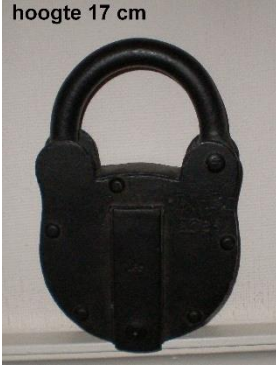
Denk je bij het lezen van dit artikel klaverjassen of bridgen, dit is iets voor mij. Schroom dan niet en meld je aan voor deelname voor deze gezellige middagen in het restaurant van de Belastingdienst, Laan op Zuid 45 in Rotterdam aanvang 13.30 uur. Stuur even een email naar klaverjassenpabero@gmail.com en de organisatoren Dick van den Beukel of Geert Bos zullen contact met je opnemen.

Mijn loopbaan versie 3.0 (deel 2)

In de vorige Pabero nieuws stond het eerste deel van de loopbaan van Cor Overkamp. Hij eindigde daarin met de beschrijving van zijn eerste stappen in douaneland. In dit gedeelte gaat hij daarin verder

Mijn tweede douaneweek begon in de stukgoedloodsen bij Thomsens' Havenbedrijf. Ik maakte kennis met loods Argentinië, de sinaasappelloods, en met de aangrenzende kade en straat en met wat bijkomende transportbedrijven en een koffieveem. Met "stukgoed" werden bedoeld allerlei dozen, kisten, zakken en pakken zoals die toen werden gelost uit het zeeschip. Containers zoals nu, waren toen nog zeldzaam. .
Nooit eerder had ik zoiets meegemaakt! Een opslagloods van wel 1000 m² die barstensvol stond met kisten sinaasappels! En een lucht waardoor je bijna fruitbedwelmd werd. Een groot zeeschip voor de deur waaruit nog steeds door 3 hijskranen stapels kisten werden getakeld. Met vorkheftrucks werden die de loods in geracet. Je moest soms springen voor je veiligheid. En daarbinnen was, zoals in bijna alle opslagloodsen van de haven, een ambtenarenkantoor, hier helemaal ingebouwd in de sinaasappels. Psalmie had mij uitgelegd dat hij de administratie bijhield van wat er in opslag lag, en wat met de nodige douanedocumenten weg mocht. Als dan een vrachtauto of spoorwagon was geladen was het mijn taak te controleren of alles wel klopte. Daarna kon ik de laadruimte sluiten met een douaneverzegeling. Hij leerde mij om te gaan met tang, touw en loodjes. Met de opslagloods zelf ging dat na het werk bijna net zo: alle deuren werden van binnen gesloten en als laatste hing ik een 1475 gram wegend

hoogte 17 cm

douaneslot op de laatste buitendeur, met een sleutel van 45 gram. En dan te weten dat de haven vol stond met zulke opslagloodsen.....

Een apart avontuur was het verzegelen van een binnenvaartschip. Dat schip lag aan de buitenkant van het zeeschip. Via een touw ladder klom je al slingerend naar

beneden, en dan bofte je dat het er nog lag als je beneden kwam, want het kon zomaar zijn dat het door de stroom net een metertje verderop was gedreven. Psalm pie keek met plezier van bovenaf hoe deze stadsjongen met moed en wanhoop uiteindelijk zijn doel bereikte.

Heel veel goederenopslag en vervoer gebeurt nu in de containers zoals er niet alleen op de Maasvlakte maar door de hele haven heen nu stàààpels staan. Toen nog geen containers maar wel loodsen. Met Psalm pie leerde ik zo ook andere goederenloodsen kennen, zoals voor balen koffie (heerlijke lucht), stapels huiden (wat minder lekkere lucht), balen wol van buitenlands schaap, koelhuizen vol buitenlands vlees en vis, allerlei machinerie en andere stukgoederen.

Tot slot leerde Psalm pie mij dat jij, net als al je collega's, dezelfde achternaam had, namelijk::Ambtenaar! Zo werd je door iedereen die jou wat te vragen of te zeggen had aangesproken met: Hé ambtenaar!

Na 6 weken Psalm pie werd ik losgelaten en ging ik als zelfstandig douanier de haven in, de avonturen tegemoet. En die kwamen er genoeg.

Tussentijds was er nog drie weken Hoge Hoenderberg in Groesbeek met de Douaneschool. Dat waren drie weken sport, pistoolschieten, pistool uit elkaar halen,

schoonmaken en de blokkendoos weer in elkaar zien te krijgen. Ook uren voor houding-scholing, wetten en voorschriften, en elke ochtend vroeg in de bus naar het zwembad. Later heb ik in het Rotterdamse Sportfondsenbad nog mijn zwemkunst leren verbeteren. Absoluut nodig als je in de haven werkt. Ook onvergetelijk geworden is de mars naar de schietbaan. De leiding ging er kennelijk vanuit dat iedereen wel zijn militaire diensttijd had genoten, maar zo was het niet. En er waren natuurlijk ook lieden bij die met hun dienstplichttijd niets meer van doen wilden hebben. Daar kwam de bevelvoerende inspecteur snel achter. Toen de hele groep voor het hotel Hoenderberg, in de vroege ochtend in een 3 man brede rij was geplaatst, klonk het commando: "Rechtsom" en "Voorwaarts mars". Maar daar werd zo miserabel op gereageerd dat al snel een nieuwe order volgde: "Lopen maar!"

Haven-avonturen

De Rotterdamse haven is een wereld op zich. Mijn start duurde nog een jaar of twee bij de buitendienst van Douanepost West, maar omstreeks 1965 werden de grootste douaneposten opgesplitst en kwam de buitendienst bij de afzonderlijke secties terecht. Zo werd ik ingedeeld in de Merwehaven bij sectie 15. Ook weer veel stukgoed en de onmisbare sinaasappels. Om van deze loopbaanbeschrijving niet helemaal een dubbel te maken van mijn door de Staatsdrukkerij eerder uitgegeven boek "Halt! Douane", heb ik voor deze serie van Pabero maar wat andere evenementen uit mijn geheugen opgediept. Die waren er uit mijn circa 5 jaar buitendienst echt wel te vinden. Alleen al dat we in 1965 in de Merwehaven voor het eerst werden verrast met de modernere verpakkingsmiddelen: de containers. Die moesten een deugdelijkheidscertificaat voor douane-sluiting hebben, en elk containernummer moest worden opgeschreven om onttrekking aan het gereguleerde

verkeer te voorkomen, enz. enz. Daaraan valt nu niet meer te denken! Toch een positief punt voor de inmiddels onmisbare automatisering. Want die rukte in die tijd al aardig op. Te aardig, zo vond een jonge documentenloper van een havenbedrijf. Hij had er toch wel een goede kijk op, vond hij, want zijn administratie chef groef zijn eigen graf. Wat was het geval? In de Rotterdamse Hoogstraat werd in een grote vochtigheid gestuurde zaal een heel indrukwekkend apparaat geplaatst, een computer die alle documenten en administratie van hun bedrijf kon regelen. Maar, zo zei de jongen, die chef had niet door dat hij zichzelf daarmee overbodig maakte.... Zat wat in, natuurlijk. Toch een jongen die goed over de toekomst nadacht. Maar met de steeds verdergaande ontwikkelingen is ook op dit gebied de mens meegegaan. Bij de geweldige goederenstromen is de computer toch een uitkomst geworden, zowel voor bedrijven als overheid, en voor de douane in het bijzonder. Ik moet wel bekennen dat ik later op het Ministerie, waar naast mijn bureau een computer werd geplaatst toch mijn elektrische typemachine heel lang in ere heb gehouden. Als oud-telegraafman kon ik daar veel sneller mee uit de voeten dan met zo'n apparaat dat voor mij ontelbare tijdrovende raadsels had.

Maar eerst nog terug naar waar ik in mijn loopbaanverhaal was aangekomen, de Lekstraat in Rotterdam. Het was een zonnige vrijdagmiddag in de Lekstraat, precies tegenover de lange trap omhoog naar onze Douanepost-West. Met een nieuwe collega was het onze opdracht om verkeer vanaf de pier te controleren. Opvallend was dat een personenauto juist de pier op reed en nog opvallender dat daar achter de bestuurder enkele zware breekijzers zichtbaar waren. De wagen verdween verderop in een douaneloods. Toch ook die maar even in gedachten houden....En ja, na een

kwartiertje kwam hij aan. Het leek er even op of hij zich verstopte achter een voor hem rijdende vrachtauto, maar aan onze strategische opstelling en ons stopteken kon hij niet ontsnappen. Door het open raampje vertelde de bestuurder vrijmoedig dat hij de Shellpompbaas was, van net om de hoek, en dat hij te hulp was geroepen voor een omgekiepte heftruck. Voor ons geen probleem, maar toch wel graag even die achterklep open. Aldus gebeurde, en we dachten direct aan een sigarettenwinkel, tal van sloffen van diverse merken blonken in het zonlicht, en geen banderollen te zien. Samen met man en autosleutels de lange trap op en onze vondst bekend gemaakt aan de zittende dienstgeleider. Die belde even de surveillancedienst om de zaak over te nemen, en wij gingen zelf maar vast beneden onze winst bekijken, een stuk of 80 sloffen, goed voor zo'n 16.000 sigaretten. Niet gek voor twee beginnelingen.

1965, daar was-t-ie dan, de eerste reorganisatie die ik in mijn douanetijd beleefde. Er zouden nog vele volgen, maar daarvan had ik nog geen idee. De wereld was toen nog redelijk stabiel. Of alle reorganisaties altijd vooruitgang opleveren, betwijfelde ik toen al en nu nog meer. De buitendienst Douanepost West werd opgesplitst, ruwweg kreeg iedere sectie zijn eigen buitendienst. Ik kwam terecht bij sectie 15, met bekende namen als Teun Meijer (een andere Meijer dan Psalmie) en Jan Veldwijk. Ik had mijn tweede streep gekregen en was de moeilijke titel tijdelijk hulpkommies voorbij. Ik was grenskommies geworden, zo heette dat. En omdat ik redelijk kon omgaan met een typemachine werd ik al snel de ambtenaar-contentieus, belast met het uitwerken van de processen-verbaal van en voor de collega's. De juiste wetsartikelen erbij zoeken was soms nog een hele klus. Ook hoorde bij mijn taak om collega's buiten te hulp te schieten als zij problemen hadden. Zo

ging op een dag de telefoon en melde een van hen dat hij iemand had betrappt en daarvoor een bon wilde uitschrijven, maar die man weigerde zijn naam te noemen. Dus ik erheen en ja, daar stonden ze: een hele grote collega met de bijnaam Dozer en een heel klein mannetje dat ik bij mijn aankomst een hand gaf, mijn naam noemde en hij spontaan de zijne. Probleem wel heel snel opgelost!

Een heel andere tegenstander was een appelboer, de grote baas van een grote fruitimporteur. Dat gebeurde op een rustige zaterdagochtend in de Merwehaven. Samen met collega Hans op dienst, surveilleerden we wandelend daar toen we bij een fruitloods een Mercedes met open laadklep zagen staan. Vanuit de loods zagen we daar dozen in plaatsen, klep ging dicht, auto startte en draaide onze kant op. Op ons teken stopte de chauffeur gewillig, raampje omlaag en wat wilden wij van hem? Document natuurlijk waaruit zou blijken dat wat hij in zijn auto had door de douane was vrijgegeven. Helaas, geen document, man eruit en klep open. Zes flinke dozen met appels, was onze constatering. Maar geen document betekende wel bekeuring en inbeslagname van de goederen. Ik zei hem zoals dat hoorde bekeuring aan wegens frauduleuze invoer. Toen barstte de bom. Wie waren wij wel om hem, nota bene de grootste fruitimporteur van Rotterdam zijn eigendommen te ontnemen? De buiging die hij van ons had verwacht bleef echter uit en zijn tirade versterkte zich want hij en onze bazen waren juist de grootste vrienden, dat zou ons duur te staan komen!. In de verte stond om de hoek van de loods deuren zijn personeel voorzichtig te kijken hoe het afliep. De appelboer vertrok en toen waren de dozen ons volgende probleem geworden. De afstand naar het dichtstbijzijnde douanegebouw was een kleine 300 meter, en beurtelings hebben we ze daar heen gedragen. Ik vond

zelf dat we weer goed ons best hadden gedaan. En van onze bazen hebben we over dit voorval nooit iets gehoord. De vriendschap was waarschijnlijk wat minder dik dan de man dacht.

Wel werd in deze havenperiode weer een stuk van de rode draad zichtbaar, want terwijl ik in Gouda op de trein stond te wachten was daar ineens op het perron mijn oud-PTT-collega Ton de Jong, die net als ik op weg was naar Rotterdam. We hadden daardoor even gelegenheid voor uitwisselen van onze levenservaringen. Ton bleek wel belangstelling te hebben voor het douaneleven. Onze wegen splitsten zich weer op Rotterdam-Centraal waar mijn fiets stond te wachten voor de tocht naar de haven.

Een leuke tussentijdse ervaring was de weekendbijstand aan douane-sectie 17 op luchthaven Zestienhoven (nu Airport The Hague/Rotterdam). De douane was daar toen nog gevestigd in een houten noodgebouw. Om de 3 weken was je dan zaterdag en zondag daar aanwezig voor het reizigersverkeer, vooral vanuit Engeland dat toen geen EG-lidstaat was. Een heel andere douanewereld: rustig met de handen op de rug de binnenkomende horde passagiers bekijken en dan uitkiezen. Maar ook de uitgaande kant verdiende onze belangstelling. Zo kwam ik op een dag een naar Zwitserland uitgaande reiziger tegen met heel veel geld in zijn tas. Voor mij was de eerste vraag of je dit kon aanmerken als goederen. Mijn gedachte was: Ja. Dan dus ook een aangifte nodig? Ook weer: Ja. Gedaan meneer? Antwoord was nee. Overleg met de dienstdoende chef leverde telefonisch contact op met de belastingontvanger aan de Puntegaalstraat. Die was blij met de melding, want hij had van betrokkene nog een behoorlijk bedrag te goed. In elk geval leidde dit tot de komst van een deurwaarder die het geld veilig heeft

gesteld. Of dit toen al een vroege witwasser betrof, dat weet ik eigenlijk niet.

Toen werd het 1968 en via psychologisch onderzoek belandde ik op de opleiding voor verificateurs. Dat betekende de haven uit en de schoolbank in, een lokaal helemaal boven in het Puntegaalgebouw. We waren snel zo geïnstrueerd dat als de docent binnenkwam we hem verwelkomden door naast je tafel te gaan staan tot het moment kwam dat hij aangaf: Goedemorgen, heren, ga zitten, heren! Misschien stamde die gewoonte nog uit de militaire achtergrond van de douane, wie zal het zeggen. De klas telde 10 man, later kwamen daar nog 4 collega's bij van de Nederlandse Antillen. Weer wetgeving, zowel over douane als over accijnzen, maar ook het Tarief van invoerrechten, warenkennis, scheikunde en vreemde talen hoorden erbij. Spannende tijden soms, want een van de docenten had de gewoonte zijn lessen te beginnen met het kiezen van een slachtoffer voor overhoring. Hij begon dan met de woorden "Ik wil vandaag eens vragen aan.....", dan een hele lange pauze voor zijn zoektocht op de lijst van 14, en dan de naam van de ongelukkige. Zodra die naam was genoemd hoorde je 13 man met een zucht onderuit zakken, en begon het mangelen van de klasgenoot. Maar er werd toch ook veel gelachen. Bijvoorbeeld als bij de overhoring de docent reageerde met: Meneer Jansen, dat was een excellent antwoord, maar NIET op mijn vraag. Of als een slimme klasgenoot de kans zag om zelf in plaats van te antwoorden een vraag te stellen: Meneer Jansen, ik ben niet hier gekomen om uw problemen op te lossen, maar u bent hier om de mijne op te lossen! Zo werd ruim 3 jaar verder de Nederlandse douane versterkt met tien adjunct-verificateurs. Mijn standplaats werd de sectie van het onderzoek van gedane goederenaangiften, sectie 3 op de Westzeedijk,

met als werkgebied Nederland beneden de grote rivieren.

De chef, het hoofd van die douanepost, was van de hele oude garde: zijn mannen sprak hij aan met jij en jou, maar zelf eiste hij bij benadering met u te worden behandeld. Komische situatie ontstond bij de komst van een gepokt en gemazelde collega. Die reageerde uit begrijpelijke reactie ook met jij en jou. Toen hij daarop werd aangesproken gaf hij als antwoord: Zodra jij u zegt tegen mij, zeg ik u tegen jou. Met dit signaal heeft de chef toen maar genoeg genomen.

Maar niet alleen douanechefs konden wel eens moeilijk doen. Dat ondervond ik bij een onderzoek bij een groot schoenenbedrijf in Brabant. Met iemand van dat bedrijf had ik mijn bezoek geregeld en gezegd wat ik graag wilde napluizen. Op de afgesproken datum en tijd stond ik daar voor de deur en werd door 2 administratieve kopstukken van het type bulldog welkom geheten. Maar we moesten nog even wachten op hun directeur die de sessie ook wilde bijwonen. Daar kwam hij, bulldog nummer 3. Tijd om mijn verhaal te doen en zo nodig toe te lichten, kreeg ik niet. Wel stak meteen de storm op en mij werd met-vloek-en al zonder omhaal duidelijk gemaakt dat ik helemaal het verkeerde adres voor mijn onderzoek had uitgekozen! Zijn bedrijf zorgde immers voor een belangrijk deel van mijn salaris, en omdat ik kennelijk niet onder de indruk kwam, stak hij dit verhaal nog een keer extra af. Met mijn havenervaring uit Rotterdam werd ik daarvan niet zenuwachtig en heb hem op gewone toon erop gewezen dat hij verplicht was om mij de gevraagde administratie te laten inzien. En terwijl hij voor de derde keer weer zijn mening begon te herhalen, werd hij ineens gewaar dat ik niet naar hem luisterde, maar even kalm als voorheen zijn verplichting onder ogen bracht. Halverwege die derde keer stopte hij abrupt en zei tegen zijn ondergeschikten dat hij mij maar

moest geven wat ik vroeg. Hij maakte benen en was weg zonder nog te groeten.

Een kleine 2 jaar heb ik bij deze onderzoekseenheid meegedraaid, tot op de dag dat ik werd uitgenodigd om op het Ministerie bij de Directie Douane mee te gaan werken. Zo'n uitnodiging was in die tijd nooit vrijblijvend. Wanneer het je niet aanstond, moest je toch maar eerst een jaar komen proberen. Dan kon je altijd nog nee zeggen, zo luidde de belofte. Dus ging ik voorlopig vanuit mijn toenmalige woonplek Ridderkerk per fiets naar NS Lombardijen en dan per trein naar Den Haag-HS, Met nog een kwartiertje lopen belandde je dan in de Oranjestraat, waar op nummer 10 de Directie Douane een dependance van het Ministerie was gevestigd. Saai? Niks saai, maar dat komt volgende keer wel tevoorschijn. Wordt dus vervolgd.

Cor Overkamp

Mijn werkzame leven deel 3

Dit deel is het vervolg van mijn tijd bij de douane. Het betreft een heel bijzondere taak waarin ik mij uitstekend kon ontplooien maar in de dienst wel eens hard tegen mij werd geageerd.

Het was ook de laatste klus waar ik mij mee bezig kon houden voordat ik op 1 november 1995 van de VUT kon gaan genieten.

De douane vervolg

Nadat mijn werkzaamheden in relatie tot de veiligheid van de douaneambtenaren op zijn eind liepen moest een voorstel voor het ministerie worden gemaakt voor de formatie van de inspectie Rotterdam.

Iemand (waarschijnlijk Huffels) zei toen 'stuur De Jong er maar op af, die komt nooit met lege handen terug'. Daar stond ik dan in dat geval wel met lege handen. Het enige dat ik kon vinden waren wat zaken uit eerdere voorstellen voor het ministerie ooit gemaakt door de voormalige haveninspecteur Brand. Gewapend met die informatie ging ik aan de slag. Ik wilde om enig inzicht te verkrijgen in de feitelijke situatie in de haven alle haventerreinen te voet aflopen om inzicht te krijgen in het werkterrein en te kunnen zien wat de consequenties waren voor de handel en de ambtenaren als men bepaalde werkpunten ging samenvoegen. Als ik ooit gedacht had dat de douane er liep als een soort aanwezige waar in feite geen zinvolle taak voor te verzinnen was, dan was ik er toen van overtuigd. Op veel plaatsen liepen de ambtenaren maar rond terwijl er soms uren en soms zelfs dagen geen goederenbewegingen waren, het enige argument voor de aanwezigheid van een ambtenaar was het feit de loods open was. Met die kennis maar vooral met mijn mening

daaromtrent ging ik op pad. Elke sectie werd bezocht en overall had ik een gesprek met tenminste de algemeen dienstgeleider. Ik was voorzichtig genoeg om niet te zeggen dat ik het er absoluut niet mee eens was, maar hield de heren de vraag voor of het niet anders kon. Meestal ontstond een aardige discussie waarbij niet zelden werd gezegd 'zo deden wij het altijd'. Op een sectie was er een werkpunt waar in een grote opslagtank eetbare oliën waren opgeslagen. Meestal werden de goederen bij uitslag vrijgemaakt. Soms was er dagenlang geen uitslag. Er werd dagelijks een ambtenaar geclaimd voor toezicht. Ook hier de vraag kan dat niet anders. De dienstgeleider was star, had geen enkel gevoel voor een andere kijk op de zaken en had ook geen enkel begrip voor vernieuwing. Hij deed kribbig toen ik duidelijk liet blijken zijn voorstel niet te volgen.

De volgende dag moest ik bij de inspecteur komen die mij vertelde dat er een klacht was. Het ging over de hiervoor beschreven kwestie, dacht ik. Maar nee het was wel afkomstig van die betreffende dienstgeleider maar hij was gekwetst in zijn positie of eer omdat hij door een jonge plv. dienstgeleider was terecht gewezen. Ik vond het zielig, de inspecteur mogelijk ook want zijn commentaar was 'houd je in het vervolg een beetje in'.

Er was in diezelfde tijd door het ministerie een werkgroep in het leven geroepen met als opdracht het maken van normen voor het bepalen van de formatie van de douane. Achtergrond was dat er jaarlijks van alle kanten voorstellen kwamen voor meer ambtenaren omdat het werk zo toenam. Men geloofde daar niets van omdat men ook op het ministerie op de hoogte was van de ontwikkelingen binnen de Europese Gemeenschap, b.v. op het gebied van het communautair douanevervoer.

Deze werkgroep bestond uit de plaatsvervangend directeur van de directie Breda als voorzitter, de organisatie medewerkers van de regionale directies

Breda, Maastricht en Zwolle, het hoofd van het bureau douane van de directie organisatie van het ministerie en de inspecteur Visch. Alleen de laatste twee hadden een douane achtergrond maar op een niveau waarin geen kennis aanwezig was van de uitvoerende werkzaamheden van de douane, althans niet in detail. Toen de medewerker van de directie Zwolle ziek werd en overleed was men al een hele tijd bezig maar had nog niets bereikt.

Men vroeg toen aan de inspectie Rotterdam of men iemand had die kon helpen.

Het licht viel weer op mij en dus werd ik lid van die werkgroep.

Qua niveau hoorde ik daar niet thuis. De heren waren echter zo blij dat er iemand was die de werkzaamheden kende maar ook in staat was te vertellen hoeveel tijd er mee gemoeid was dat ik eigenlijk het hele verhaal kon maken. In het begin deed zich iets voor wat mij bijna mijn koffer liet pakken.

De voorzitter van de werkgroep had de gewoonte om als hij het over dienstgeleiders had deze te betitelen als Adadrijvers (ada was aspirant douaneambtenaar). Ik werd dat zat en vroeg hem daarmee op te houden met de mededeling dat ik ook uit die groep kwam en mijn werk nooit zo had ingevuld en zeker wist dat de meeste anderen dat ook niet deden. Doodse stilte.

Totdat de heer Visch zei 'daar heeft u groot gelijk in meneer De Jong'. De voorzitter zei niks maar heeft het nooit meer gezegd. Na heel veel werk werd uiteindelijk een eindrapport ingeleverd waarin bijna alle werkzaamheden van de douane behalve van de inspecties waren genormeerd. Het toezicht was matig beschreven en werd in niet geringe mate aan het gezond verstand overgelaten. Toen werd mij gevraagd om naar het ministerie te komen voor de uitvoering want niemand zat zo in de werkzaamheden als ik. Ik kon dat moeilijk

weerleggen want in feite kwam zo goed als alles uit mijn eigen koker. Op het ministerie werd ik in een kamer gestopt zonder enige mededeling wat er van mij verwacht werd en evenmin waaraan ik mij diende te houden. Was ook in feite overbodig want door de werkgroep wist ik wat de bedoeling was. Eerlijk gezegd vond ik dat prima, ik genoot van de vrijheid. Als je zo kunt werken ben je in feite zelfstandig. Ik kreeg van elke post of sectie een voorstel voor de formatie en ging aan de slag met een beoordeling. Zo nu en dan sprongen mij de tranen in de ogen over zoveel bekrompen inzicht over eigen beoordeling van hun werkzaamheden maar soms ook van het lachen. Cijfers die onmogelijk konden kloppen. Een volslagen gebrek aan inzicht hoe het werk bij het toezicht moest worden ingevuld. Niemand realiseerde zich dat er bij douaneopslag ook nog documenten waren waarin werd beschreven wat er aanwezig moest zijn. Als ik ze daar op wees keken ze me soms met grote ogen aan. Er was er zelfs een die erop reageerde op een manier waardoor ik mij afvroeg of hij dat wel wist.

In feite was voor mij de beoordeling van de werkzaamheden helemaal niet moeilijk. Je kon aan een heleboel factoren zien wat je kon verwachten. Cijfers die b.v. werden ontleend aan dingen die niet eens mogelijk waren, zoals een klein grenskantoor waar een enorme hoeveelheid uitvoer documenten waren behandeld. Het bleek te gaan om een bakker die dagelijks de grens overging met een partij brood bestemd voor een Duitse supermarkt. Voor elk soort brood moest hij een aangifte maken. Soms zelfs maar voor tien krentenbollen. In de praktijk werd gewerkt met bislijsten waardoor het wat gemakkelijker ging voor de bakker. Maar men telde elke post voor een aangifte. In werkelijkheid hoefde er helemaal geen document of beter gezegd aangifte te worden gedaan want de partijen bleven ver onder de grens waarbij men geen aangifte behoefde te doen, zowel

qua gewicht als qua waarde. De aangiften werden uitputtend gecontroleerd, terwijl je kon verwachten dat de bakker inmiddels wel wist hoe het moest. Daarna werden ze naar het CBS gezonden. Wat ze er daar mee deden laat zich raden.

Overall viel er wel iets op te merken. Op een post was er een grenskantoor waarvoor men vijf ambtenaren vroeg. Er waren daar twee of drie documenten per dag. De dienstgeleider beriep zich op het systeem van functiescheiding. Ik heb hem alleen gezegd dat er ook nog zoiets was als interne controle en dat het aan hem was om daar invulling aan te geven.

Die post sprong eruit want toen ik alles had bekeken bleef er niet meer dan ongeveer de helft over van wat er was geclaimd. Daarmee was de verwachte bevordering van de dienstgeleider van de baan. Hij maakte er prompt een zaak van, die hij natuurlijk niet kon winnen. Het kwam niet ter sprake maar het lag er dik bovenop dat hij het erop aangelegd had een rang te stijgen. Rotterdam was het er ook niet met mij eens en gebruikte het argument dat ik ze extra gekort had omdat ik Rotterdam zo goed kende. Niet zo slim argument want je kon dit uitleggen dat ik in feite gelijk had. Daar werd ik voor op het matje geroepen, de aanval op mijn werk was iets te krachtig, maar ik kreeg wel gelijk. Voor zover het in mijn vermogen lag trok ik niemand voor of benadeelde een post. Toen ik naar Amsterdam ging kreeg ik versterking in de vorm van de heer Visch die vond dat ik daar geconfronteerd met de heer Brand het wel eens heel moeilijk zou kunnen krijgen. Dus niet, wat Visch toen wij weer buiten stonden de opmerking ontlokte dat ik toch wel een hoop eelt op mijn ziel moest hebben. Meestal waren de bijeenkomsten op de directies, inspecties of posten met weinig effect, men liet mij praten verweerde zich met weinig overtuiging en kankerde achteraf. In feite bleek dat men heel vaak helemaal geen commentaar had omdat ze het gewoon

niet wisten. Het meest gênant was het als ik merkte dat mijn gesprekpartners de omvang van het eigen werkpakket nauwelijks kenden omdat ze de cijfers daarvan niet hadden bestudeerd. Soms waren de bijeenkomsten leuk en was er een heel prettig gesprek. Dat was bijvoorbeeld het geval, op een post waar in een aantal douaneloodsen uitsluitend cellulose was opgeslagen. Buiten de loods en lag op het terrein ook cellulose van dezelfde partij, dit lag onder het regiem van walopslag. Voor de douaneloodsen waren ambtenaren gevraagd voor het toezicht als de loods niet ambtelijk gesloten waren. Ik vroeg het hoofd van de post waarom niet alle cellulose werd aangemerkt als walopslag, dan konden de loods openblijven en de ambtenaar er weg, er was immers geen verschil tussen de cellulose binnen en buiten de loods. Het hoofd van de post aarzelde geen moment en richtte zich tot zijn dienstgeleider en zei 'morgen gaat het slot van die loods en de ambtenaren daar weg'. Toen ik laat in de middag daar weg ging zei hij tegen mij 'ik heb nog nooit zo leuk over mijn eigen vak kunnen praten'. Zo kon het dus ook. Er waren posten die een extra ambtenaar vroegen voor het beheer van de computers die toen nog alleen voor de invoer op de posten waren gezet. Ik heb gezegd dat ze daarvoor ruimte moesten vinden binnen hun formatie en gaf als voorbeeld dat een tuinman die gewend was om met zijn handen in de grond te wroeten en die een spade kreeg daarna niet vroeg om een hulpje om de spade te bedienen. De computer was een hulpmiddel om sneller te kunnen werken. Tijdens een sessie op een regionale directie was er tijdens het gesprek een hoofd-verificateur controleur aanwezig. Ik weet niet meer wat zijn inbreng was tijdens het gesprek maar de volgende dag werd ik bij mijn afdelingshoofd op het ministerie geroepen want de heer HVC had zich beklaagd over het feit dat hij als HVC werd gecorrigeerd door een dienstgeleider. Mijn afdelingshoofd

was niet ad rem, Hij had eigenlijk moeten zeggen “de heer de Jong is een medewerker van de Directie Organisatie van de Belastingdienst en wat hij daarvoor is geweest doet niet ter zake. Zelig. Ik had er niets anders op te zeggen dan te verwijzen naar de oude bloedgroepenstrijd.

Tussendoor was ik ook nog lid van de selectiecommissie. Mijn eerste bijeenkomst was onder voorzitterschap van het hoofd van het stafbureau van Rotterdam. Ik ergerde me behoorlijk aan die man, omdat ik nog in mijn geheugen had hoe hij die knul die niet functioneerde behandeld had. Tijdens de gesprekken met de kandidaten kreeg ik ook de kriebels hoe hij kandidaten benaderde. Toen kwam er een kandidate binnen, een schoonheid, (Theresia Sfredo, zelfs de naam was mooi) die vertelde dat ze au pair geweest was in Canada om Engels te leren en in Zwitserland om Duits te leren. Die meid was een rots in de branding. De voorzitter vond ze echter ongeschikt want ze was te mooi en zou zich b.v. in de haven van Rotterdam niet kunnen handhaven. Ik ben er toen niet tegen in gegaan, (ik had nog te weinig of beter geen ervaring in de selectiecommissie) maar in alle verdere sessies van de commissie nam ik indien ik dat vond een minderheidsstandpunt in en zette dat ook op papier.

Op een keer toen ik voor de formaties naar Leeuwarden moest zei het hoofd van het bureau douane dat hij met mij mee ging want de inspecteur daar was geen makkelijke man. Als hoofd van de post was het toen voormalige hoofd van het stafbureau van Rotterdam aanwezig. Het gesprek kwam op de formatie van een van Waddeneilanden. Mijn bureauhoofd maakte met een armbeweging een brede zwaai en zei toen ‘dat stelt natuurlijk helemaal niets voor’. De toon was gezet, het hoofd van de post sprong overeind en zei als we zo gaan beginnen dan stop ik er mee. Van het hoofd van de inspectie hadden we helemaal geen last en ik ook niet

meer van mijn eigen bureauhoofd.

In de trein terug, zei hij later dat hij verbaasd was over de kalmte waarop ik de zaakjes regelde.

Ik kan nog wel even doorgaan met voorbeelden maar er deed zich inmiddels wat anders voor. Er kwam een hoop kritiek die mij maar zelden bereikte. Het ministerie leek zich er weinig van aan te trekken en was kennelijk allang blij dat er eindelijk paal en perk werd gesteld aan de omvang van de douane. De kritiek was onder andere gericht op de normen die werden gehanteerd maar vooral op wat voor werkzaamheden vielen onder een bepaalde norm. Ik begreep later dat men ook kritiek had op mij. Ik denk dat dat te maken had met mijn manier van werken. Ik had namelijk nog steeds zoals in Rotterdam de gewoonte om bepaalde zaken niet direct af te kraken maar te vragen of het niet handiger was om het anders te benaderen. Dat speelde vooral bij het toezicht. Wat mij toen wel eens verbaasde was het min of meer uniform denken bij de douane over bepaalde zaken. Ik heb toen wel eens gedacht dat dat het gevolg was van het vele overplaatsen binnen de douane waardoor ideeën en inzichten min of meer overal gelijk waren. Later kreeg ik meer de indruk dat dit te maken had met de voorschriften. Bijvoorbeeld bij het toezicht in douaneloodsen was de regel loods open man erbij, ongeacht hoe druk het er was en of er douane technisch belangrijke goederen lagen. Mijn gedachten om er eens anders over te denken en b.v. de loods zo nu en dan eens helemaal te controleren aan de hand van de documenten klonk voor sommigen als vloeken in de kerk. Die houding had waarschijnlijk het meest te maken met ambtenarij, werken volgens de letter van de wet en niet zoals het efficiënter zou kunnen. Daar werden ze niet graag op gewezen het was immers veel gemakkelijker om gewoon de regels te volgen. De kritiek kwam van alle kanten. Zelfs van mijn eigen broer die bij defensie werkte en daar op een conferentie over IT

iemand ontmoete die bij de douane werkte met IT. Zijn naam en gelijkenis met mij hadden een gesprek tot gevolg waarbij de douaneman aan mijn broer vroeg of hij een broer was van... Daarna meende hij te moeten opmerken hoe verschrikkelijk ik tekeering en als hij daar mee te maken zou hebben zou hij dat niet pikken. Hij wist van toeten nog blazen en kon zeker niet beoordelen wat er aan de hand was maar had wel een mening (van horen zeggen).

Er kwam zelfs iets uit de politiek. In Zeeland was een kanaal dat aan de Westerschelde kant eerste kantoor zeezijde was. Daar was zo weinig werk dat ik voor het aantal schepen dat daar kwam (meestal maar één per week) de ambtenaar die daar was geclaimd schrapte en zei dat dat maar ambuland moest op afroep. Waarschijnlijk had men vanuit de post waar dat werkpunt onder viel het bedrijfsleven ingelicht dat ze van tevoren een schip moesten aanmelden, die vervolgens een Zeeuws tweede kamerlid van het CDA inseinde. Deze, prekend voor eigen parochie, stelde er een kamervraag over. Het was moeilijk om alle commentaar serieus te nemen. Nog altijd speelt de opmerking van een hoofd van een sectie in Rotterdam door mijn hoofd die zei 'wij zijn geen douane maar wij spelen douane'. Hij realiseerde zich niet dat hij zelf in dat spel een spelleider was. En gezien het feit dat juist op zijn sectie er een hoop rottigheid had afgespeeld was dat niet zo'n slimme opmerking. Er was sprake geweest van fraude op zijn sectie, met gevolg dat een hoop ambtenaren werden overgeplaatst. Vreemd genoeg is hij blijven zitten terwijl je toch mocht verwachten dat hij als spelleider minstens tekort was geschoten in de controle op zijn ondergeschikten. Zelfs nu ongeveer dertig jaar later kreeg ik nog een opmerking van ons aller Gerrit Odink. Ik heb er niet op gereageerd. Verder was er nog een organisatiemedewerker van een regionale directie die meende dat je vertrouwen moest schenken aan de

posten en wat ze aan cijfers opgaven zonder meer moest accepteren, zij wisten het immers. Hij blokkeerde voor mij een gang naar de posten en zou het zelf wel doen. Helaas had hij weinig of geen verstand van douane en moest ik toen zonder ruggenspraak zelf corrigeren, dat vond ik niet leuk. Op een paar uitzonderingen na waren dedirectiemedewerkers niet de gemakkelijkste om mee samen te werken.

Door het gekrakeel over de normen werd er opnieuw een werkgroep opgericht die moest omschrijven wat voor zaken er allemaal onder een norm vielen. Deze werkgroep ging aan de slag onder voorzitterschap van Visch en verder gelukkig allemaal douanemensen. Naar de normen zelf werd slechts sporadisch gekeken, het was duidelijk dat het niet meer als rekenregels waren die niet aangaven hoe men moest werken en het werk moest indelen maar slechts dienden om zo goed mogelijk een formatie te berekenen. Dat de normen niet voor elke post even goed waren wisten wij ook wel, immers b.v. reistijden waren in relatie tot de omvang van het werkterrein van invloed en niet alleen reistijden maar ook andere zaken. De werkgroep maakte voor elke norm een beschrijving van wat er allemaal onder werd begrepen en verwerkte dat in een eindrapport. Als de personele invulling van de posten ter sprake kwam kon op dat moment altijd nog een correctie op het organisatorische plaatje plaatsvinden door het afwijkend in te vullen en toe te lichten. Dat laatste kwam niet van de grond men bleef mopperen over de normen.

Visch was inmiddels ernstig ziek geworden en ging kort voor het verschijnen van het eindrapport met de VUT. Bij de afsluiting van de werkgroep hadden wij nog een kleine bijeenkomst waarbij wij hem in leer gebonden exemplaren van het eindrapport overhandigden. Hij zou er niet lang plezier van hebben. Vrij kort na zijn VUT werd ik vanuit Limburg gebeld dat hij was overleden. Hij werd

Ton,
Bedankt voor je
e„norm“e inzet en
collegialiteit:
Het waren gouden uren!
Pfeerling.
1991

gecremeerd
op een
zaterdag en
daar wilde ik
beslist naar
toe. Visch was
een autoriteit
bij de douane
en de kerk op
het St.
Pietersplein in
Maastricht was
stampvol.

Toen ik er binnenkwam werd ik aangeschoten door een medewerker van de inspectie Maastricht die mij vertelde dat een van de dochters van Visch mij die dag wenste te spreken. Dat gebeurde in het crematorium. Toen ik in de rij stond om te condoleren hoorde ik mevrouw Visch tegen een van de dochters zeggen dat is meneer De Jong. Tijdens het gesprek kreeg ik van haar de in leer gebonden boeken die Visch van ons had gekregen bij zijn afscheid. Na de crematie zat ik met mijn vrouw te eten bij van der Valk in Stein. Ik bladerde even in één van de boeken en zag dat hij er voor mij een opdracht in had geschreven. Gezien de verstandhouding die hij en ik in de jaren van de werkgroepen hadden opgebouwd deed dat behoorlijk zeer. De tranen sprongen in mijn ogen. Dat hij er op zijn sterfbed aan gedacht had om mij die boeken te vermaken was voor mij iets bijzonders. Ik was me ervan bewust dat het bijzonder was als een inspecteur als hij en een gewone ambtenaar zo'n verhouding konden opbouwen. Van wederzijds gemeneer was dan ook al lang geen sprake meer. Ooit op de douaneschool in Groesbeek was dat nog zeer gebruikelijk. Mijn eerste contact met Visch was toen op het moment dat de leerlingen moesten gaan rugbyen. Ik bleef aan de kant staan en kreeg van Visch

de opmerking “moet u niet meedoen meneer de Jong” , ik antwoordde dat dat geen sport was voor mij. Hij zei niets maar toen ik hem later beter leerde kennen kon ik mij voorstellen dat hij akelig goed begreep wat ik toen bedoelde. Waarschijnlijk dacht hij er zelf net zo over. Jammer dat ik het hem nooit heb gevraagd.

Bij de reorganisatie van het ministerie werd de directie organisatie van de belastingdienst opgeheven en werd de directie douane opgericht

Inmiddels was er een nieuwe directeur douane gekomen. Bij zijn kennismakingsronde op de directie zelf vertelde hij mij dat ik macht had. Dat was nou het laatste waar ik op zat te wachten, de enige macht waar ik voor boog was kennis, dat heb ik hem ook verteld. Hij vervolgde dat lang niet iedereen mij aardig vond. Toen ik daarop zei dat dat ook niet hoefde omdat dat niet bij mijn taak behoorde en liever had dat ze respect voor mij hadden, toen was het gesprek snel afgelopen. In de tijd vanaf dat ik begon met mijn eerste werkgroep over de veiligheid tot aan mijn vut heb ik ongeveer 40 werkgroepen meegemaakt en ik begon er langzamerhand genoeg van te krijgen. Een werkgroep was belast met het uitzoeken van de A/B taken bij de douane. Er verscheen een uitgebreid rapport waarvan de voorzitter zei in de voorlaatste vergadering dat hij het nog een keer zou nazien en dan konden wij het in de laatste vergadering afsluiten. Bij de laatste vergadering bleek hij de conclusies aan het eind van het rapport een heel andere draai te hebben gegeven. Niemand zei wat, maar ik vloog op. Zijn verdediging was dat de locodirecteur van de voormalige directie OVDB dit graag zo zag. Ik gaf toen aan dat de door mij gewenste gang van zaken was dat onze eerste conclusie weer in het rapport kwam en dat genoemde locodirecteur alle vrijheid had om zijn eigen verantwoording te nemen en kon zeggen dat hij de aanbevelingen van de werkgroep

niet zou volgen. En zo geschiede. Veel later, ik was toen al met VUT, was ik bij het afscheid van mijn laatste directeur douane, stond hij achter mij in de rij voor handenschudders. Hij vroeg mij wat ik op dat moment deed. Toen ik zei dat ik met VUT was zei hij dat hij helaas niet had geweten dat ik vertrok want hij was zeker gekomen of afscheid te nemen. Er waren dus wel degelijk mensen die mij aardig vonden of respect voor mij hadden. Op de directie douane stroomde inmiddels medewerkers binnen die geen douaneachtergrond hadden maar wel driftig aan het regelen gingen. Ik had daar soms moeite mee. Het was voor mij dan ook volmaakt duidelijk toen bij het vertrek van de heer Leijtsens als DG van de Belastingdienst begin 2017 in het journaal werd opgemerkt hoe onjuist het was om iemand in zo'n functie te benoemen die geen verstand of in ieder geval geen achtergrond bij de belastingdienst had. Moderne zaken als Human Resources Management hebben zeker hun waarde maar als je niets weet van de werkzaamheden van een organisatie moet je daar bij mij niet mee aankomen. Het boek 'afkortingen van Van Dale' geeft voor de afkorting hrm de volgende betekenis. In relatie tot ambtenaren die op bepaalde plaatsen eigenlijk hoegenaamd geen werk hebben is dat moeilijk in te vullen. Het beste is dat men stopt met deze werkzaamheden of er een andere invulling aangeeft. Dan moet je wel weten hoe de zaak in elkaar zit. Er viel op zich niets tegen deze medewerkers in te brengen maar voor mij was de maat wel zo langzamerhand vol. Inmiddels trad er een nieuw afdelingshoofd aan, met deze man kon ik het niet vinden. Het stond wel vast, hij met mij ook niet. Vanuit hogere regionen was er een herwaardering gevonden van de functie van

hrm [---] INT.06 (het) human resources management, wijze van bedrijfsvoering met speciale aandacht voor de rol v.d. werknemers

formatiemedewerker op de verschillende (vak)directies, allemaal werden de heren een rang opgetild. Maar mijn baas vond dat niet nodig. Hij ging voorbij aan het feit dat het formatiewerk bij de douane veel meer omvattend en ingewikkelder was dan van de andere directies. Hij haalde de streek uit om boven mij iemand neer te zetten die de feitelijke formatiemedewerker werd. Daar ben ik toen tegen in bezwaar gegaan. Dit bezwaar heb ik toen met glans gewonnen maar de verstandhouding werd er niet beter op. Het laatste beoordelingsgesprek dat met hem werd gehouden zit in mijn geheugen als niet ter zake doende. Ik wist heel goed wat ik waard was en evengoed hoe men over mij dacht. Daar kon hij niets aan toevoegen of afdoen. Ik weet dan ook absoluut niet meer wat er besproken werd op een zaak na. Hij merkte op een bepaald moment op dat het toch wel heel vervelend was dat ik de gewoonte had dat ik het altijd over de belastingdienst had i.p.v. belastingdienst. Daar had hij een punt en ik was mij er niet eens van bewust. Het was duidelijk dat het een minpunt was in mijn functioneren maar ben er niet op ingegaan. Mijns inziens hoorde zo'n opmerking niet thuis in een functioneringsgesprek. Toen ik tijdens mijn VUT bezig was met mijn stamboom en van alles en nog wat zocht op internet kwam ik het dialect van Gouda tegen. Als rechtgeaard Gouwenaar heb ik dat gedownload en bestudeerd. En wat bleek: in het Gouds was het de gewoonte om veelvuldig de verbinding S te gebruiken. In Gouda gebruikte men ook gebaksvorkjes bij het eten van gebak i.p.v. gebakvorkjes. Wat een opluchting. Feit is wel dat met of zonder S in het vorkje het gebak hetzelfde smaakt.

Inmiddels was het lawaai over de normen nog steeds niet van de lucht. Daarvoor werd toen een derde maal een werkgroep opgericht. Ik wist van niks en toen de werkgroep allang aan de gang was hoorde ik daarvan. Op zich vond ik het niet onlogisch dat ze mij daarbuiten

hielden, het kon geen kwaad als anderen daar eens naar keken, maar uit oogpunt van fatsoen had ik het wel normaal gevonden als men mij daar iets van had verteld. Overigens was ik al lang aan iets anders toe want ik had het formatiewerk inmiddels wel gezien. Toch mocht ik na afloop van die werkgroep hun werk beoordelen en daar had ik helemaal geen zin meer in. Ik heb me daar dan ook met één A4tje van af gemaakt.

Affaires als de laatste twee hiervoor genoemde deden mijn motivatie geen goed en ik was blij dat ik dicht bij de VUT stond. Toen ik begin 1995 een hartinfarct kreeg was de keus van wegwezen of blijven dan ook gauw ingevuld. Ik was thuis herstellende van mijn hartinfarct en maakte een afspraak met de Rijks Geneeskundige Dienst dat ik me beter zou melden veertien dagen voor mijn vutdatum en dan verlof op zou nemen, daarna kon ik met de VUT. Bij het afscheid van de dienst kreeg ik van mijn directeur te horen dat ik niet meer dan 100 mensen mocht uitnodigen want hij was bang dat de halve douane zou leeglopen. Ik heb mijn schouders opgehaald en vond het best. Op de dag zelf hield hij zijn praatje en zei onder andere dat ik niet werkte bij de douane maar zelf douane was. Onzin, het is maar goed dat men mijn gedachten niet kon lezen. Zelf heb ik toen alleen iedereen bedankt en gezegd dat ik tijdens mijn loopbaan genoeg de gelegenheid had gehad iets te zeggen en er nu geen behoefte meer aan had.

Zo kwam er een november 1995 een einde aan mijn werkzame leven.

Het enige waar ik mij nog door heb laten verleiden was een voorlichtingssessie voor de komst van de Euro, daarna was het echt helemaal afgelopen.

Blijft over de vraag of al mijn werk voor het bepalen van de formatie enig effect had gehad. Dat had het inderdaad, voor zolang ik er mee bezig was, was er van groei geen

sprake meer. Of dat altijd een kwestie van wijsheid was kan moeilijk gezegd worden er kwam zeker ook een dosis geluk bij kijken.

Gezien het grote aantal douaneposten en hun onderlinge verschillen was het verre van eenvoudig om precies te bepalen hoe het er aan het eind van de berekening over alle posten uit zou zien. Maar het kwam goed uit.

Ik ben mij ervan bewust dat ik een zeer afwijkende loopbaan heb gehad. Heb ik er iets van overgehouden? Nee, ik heb een te groot incasseringsvermogen en een te gladde rug. Het feit dat ik in mijn eentje dit kon doen heeft ook nooit gevoelens van trots of iets dergelijk bij mij te weeg gebracht. Het kon door een loopbaan daaraan voorafgaand waar ik het nodige had geleerd. Verder zal het ook met mijn karakter te maken hebben gehad. Trots past niet in mijn leven, ik heb altijd de gedachte gekoesterd dat niemand iets presteert wat niet in zijn vermogen past, ik dus ook niet. Ik kan echter wel zeggen dat ik met plezier aan mijn tijd bij de douane terugdenk ik heb er een fantastische tijd gehad. Maar ik denk wel vaak dat ik veel te hoge verwachtingen heb gehad van mijn superieuren. Ik verwachtte dat ze gezien hun positie meer inzicht zouden hebben in het welzijn van diegenen die onder hen waren gesteld. In ben daar behoorlijk in teleurgesteld. Ik heb er gekend die zichzelf behoorlijk belangrijk vonden maar in feite van weinig belang waren. De eenheid waaraan zij leiding moesten geven draaide op hun naaste medewerkers, zelf kwamen zij niet uit de verf. Mijn teleurstelling begon al bij die slijter (hoewel ik dat toen nog niet door had). Maar eigenlijk vooral bij pater Pascalis als mijn superieur en het was in alle banen daarna vaak net zo. Veel bazen in de ambtenarij waren

erop gefocust om nog verdere carrière te maken en daarbij was het systeem van de anciënniteit een ramp. Ik heb er velen in het Jaarboek voor de ambtenaren van 's Rijksbelastingen zien snuffelen om te zien hoeveel ze er nog voor zich hadden. Als er ergens een vacature was werd direct het jaarboek geraadpleegd om te zien of het zin had te solliciteren. De meest geschikte kwam lang niet altijd aan de bak. Ik heb mij ook vaak verbaast over het gebrek aan betrokkenheid van superieuren. Schokkend was het toen we nog met de eerste werkgroep bezig waren en ik samen met de voorzitter een bezoek bracht aan een post. Op die post waren werkzaamheden die elders nergens voorkwamen. Door zijn gebrek aan kennis kon de voorzitter zich er weinig bij voorstellen. Het hoofd van de post stelde voor dat we gingen kijken, het was ongeveer aan het eind van de middag en rond vijf uur zou het zich weer voordoen. Wij stonden op en trokken onze jas aan, het hoofd van de post bleef echter zitten. Toen de voorzitter aan hem vroeg op hij niet mee ging zei de man 'nee ik ga naar huis, de piepers staan op' de voorzitter vloog zowat uit zijn vel maar beheerste zich. Denk er verder zelf maar iets van.

Hoewel ik in mijn verhaal er steeds naar gestreefd heb zoveel mogelijk namen en plaatsen te vermijden zijn er toch een aantal van mijn superieuren die op mij een zeer positieve indruk hebben achter gelaten en waaraan ik met respect terugdenk. Dat zijn onder andere Damstra, Langhout, Huttinga en Huffels. En als laatste nog hulde voor Fred Smit die met mij in de tweede werkgroep zat onder leiding van Visch, waarmee ik op ongelooflijke wijze heb samengewerkt.

Ik heb dit verhaal door mijn koningin laten lezen om er eventuele fouten uit te halen. Ze had er echter ook een opmerking over want zij vond dat ik mij in het algemeen zeer gematigd had uitgedrukt. Gezien alles wat zij van mij

had gehoord had ik mij wel wat steviger kunnen uitdrukken vond zij.

Met dank ook aan Koos Kloppert. Voor zijn grondige controle van het verhaal op alle mogelijke fouten enz.

Ton de Jong

Abracadabra

De meeste van de huidige leden van Pabero hebben meegemaakt dat Groot-Brittannië lid werd van de Europese Gemeenschap. De ex douaneambtenaren onder ons weten vast nog wel het een en ander van de nieuwe documenten die toen werden gebruikt voor de nieuwe lidstaten.

Nu de Brexit vorm gaat aannemen verschijnt er regelmatig nieuws over de voortgang van de onderhandelingen.

In Trouw stond het volgende stukje over een passage uit het witboek. Mooi toch.

Als het hele witboek er zo uit ziet dan komt het vast wel goed.

Aan dit nummer werkten mee:

Piet van der Aa, Geert Bos, Albert Hildering, Frans en Els Koppenhagen, Ton de Jong, Jan Meerman, Ank Nieuwschepen, Gerrit Odink, Cor Overkamp, Alie Schoneveld, André van Tiggelen, Ed Westerhof, Ab Versteeg en Andrea Vink.